

καλέση ο θάνατος κοντά του. Μάς συνεκίνησαν τόσο πολύ τα λόγια του αυτά. Του επιλήσαμε τα χέρια χιόνιας άφθονα δάκρυα ευγνωμοσύνης. Ήταν τόσο συγκινητική ούτη ή βραδιά !...

Δέν ξερείς, άγαπητή μου, πόσο άνυπομονώ να ρθώ να σάς δώ. Είμαι πολύ ευτυχισμένη και σε σένα θα συμβάλω το ίδιο, υποθέτω. Ο Ιωνάθαν είναι πια υγιειστάτος. Οι παλαιοί τρομοί τον άφησαν. Δέν έχει επιπτώσεις στον ύπνο του. Δέν παραμιλάει και δέν αναφέρει πια τα φοβερά εκείνα πράγματα.

Ο Ιωνάθαν άνυπομονεί να σάς ιδή. Θα έλθουμε να σάς επισκεφθούμε άμέσως μόλις εύκαιρήσουμε. Φαντάζομαι, άγαπητή μου φίλη, πώς θα είσαι εύτυχής με τον Άρθουρον σου.

Τους χαιρετισμούς μου στήν καλή σου μητέρα.

Όταν συναντηθούμε θα σου διηγηθώ πόσα βάσανα έπέρασα κι εγώ μέχρις ότου ήσυχάσουμε πια και έγκατασταθούμε έδώ ευτυχισμένοι.

Ο Ιωνάθαν ήταν βαρύτερα άρρωστος ψυχικός από όσο πίστευα. Πέρασε φοβερές ήμέρες στο ταξίδι και ο Θεός γνωρίζει πώς εινε ακόμη ζωντανός. Έβασανίστηκα πολύ μέχρις ότου τον ιδώ έντελώς καλά, χωρίς φόβους, χωρίς να φωνάζη στον ύπνο του το όνομα του τρομερού εκείνου κόμητος.

Θά σου τα εξιστορήσω όλα, άγαπημένη μου Λουκία, όταν συναντηθούμε.

Σέ φιλώ γλυκά

Η φίλη σου

Μία Άρκερ

Έκθεδίσ την όποιαν έδτελειν ο ίατρος Πατρίκιος Έννεδν, προς τον δόκτορα Σουάρδ.

Κύριε Δόκτωρ,

Σπεύδω να σάς εκθέσω λεπτομερώς όσα συνέβησαν εις την κλινικήν σας από τότε που έφυγατε κι εύρίσκεισθε πλησίον τής μίς Ουέστενρα.

Ο περισσότερο ενδιαφέρον από τους έσωτερικούς άσθενείς, ο Ρένφιλδ ήτο αρχικώς ήσυχος. Έτρωγε και έκοιμάτο κανονικά. Παραληρούσε μόνον τότε-πότε, την νύκτα και έλεγε λόγια άσυνάρτητα.

Έξαφνα όμως προοθές τα πράγματα ήλλαξαν. Ένα μεγάλο κάρρο ήρθε και στάθηκε το άπόγευμα στήν πόρτα του κήπου, του διπλανού μας έρημικού μεγάρου. Ήταν φορτωμένο με δύο μεγάλα κιβώτια, όμοια μ' εκείνα που μετέφεραν σ' αυτό και πρό καιρού.

Δέν γνωρίζω τί περιείχαν τα κιβώτια αυτά, έφαινοντο όμως πολύ βαρεία. Οί καρραγωγείς, δύο τον αριθμόν, μου είπαν πώς θα περιείχον, όπως έφανταζοντο, χόμα. Δέν ήμπορώ όμως να το βεβαιώσω αυτό.

Πριν ακόμη άρχίσουν την μεταφοράν των κιβωτίων αυτών μέσα σ'ό παλαιό έρημο μέγαρο, ο Ρένφιλδ που τους παρακολουθούσεν από το παράθυρο του δωματίου του, έδειξεν έξαφνα σημεία ταραχής και κατόπιν άγίαις μανίας.

Πριν προφθάσουν να τον συγκαταήσουν οί νοσοκόμοι, ώρμησεν έξω τής κλινικής και έπετέθη γάτων :

Μή μπήτε μέσα στο σπίτι. Σταθήτε, άθλιοι ! Θέλετε να ταραξάτε τον ύπνο του αιδέντου μου !...

Συγχρόνως έπιασε τον ένα των καρραγωγέων, τον έρριξε κάτω με τεραστίαν δύναμιν κι' άρχισε να του κτυπά το κεφάλι στής πλάκας του πεζοδρομίου. Ο δυστυχής εργάτης έτραυματίσθη σοβαρώς και αίμα άφθονο έβραψε το πεζοδρόμιο.

Εινε αδύνατον να φαντασθήτε, κ. δόκτωρ, τι άγώνας κατέβαλον οί νοσοκόμοι διά να συγκαταήσουν τον Ρένφιλδ και να κατορθώσουν να τον μεταφέρουν έντός τής κλινικής.

Επέδεσα το τραύμα του εργάτου και τους εξήτησα συγγνώμην. Οί καλοί άνθρωποι έφάνησαν πολύ λογικοί και δέν προέβησαν εις άντεκδικήσεις. Για να τους ευχαριστήσω περισσότερο διέταξα δύο νοσοκόμους να τους βοηθήσουν στήν εργασία τους τους ήκολούθησα κι' εγώ.

Στο έρημικό αυτό μέγαρο δέν υπήρχε ψυγή. Άνοιξαν οί καρραγωγείς μόνοι των. Τα κλειδιά τους τα είχε δώσει κάποιος πράκτωρ του Λονδίνου, ενεργών, ως μου είπαν, κατ' έγγραφον έντολήν κάποιου κόμητος, άγορασιού του μεγάρου. Το μέγαρον παρουσίαζε τελείαν εικόνα έγκαταλείψεως. Σκόνες και άράχνες παντού. Τα κιβώτια έτοποθετήθησαν σ' ένα σκοτεινό θάλαμο.

Τί κιβώτια εινε αυτά, και γιατί ήγοράσθη το παλαιό αυτό μέγαρο, δέν μπορώ να το εξηγήσω...

(Άκολουθεί)

Η ΑΝΕΚΔΟΤΟΣ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εβγένως παραχώρησείσα υπό του υιού του κ. Γ. Τσακασιάνου]

Τώρα πάλιν μ' έβλεπε φοβερά έρωτευμένον με τις βιτρινες του έμπορικού μου, να τοποθετώ τα φτεροκάπελλα τής μοδίστας μας, να παρατρέχω με φορτωτικές και τελωνειακές διασαφήσεις κάποτε δέ... και να ξουραρίζω !

Έξαφνα όμως εκεί, εάν μου ήρχετο κανένας στίχος, παρατούσα μισοξουρισμένον τον πελάτη μου κι' έγραφα.

Έπειτα μ' έβλεπε — βάστα μυαλό ! — ζητω πόνε μου εξαλλον ή θερμόν υποστηρικτήν καμμιās πριμαντονίτσας και στον ίδιο καιρό

διοργανωτήν ύποδοχής του Άρχιερέως Λάτα, ξουράφια, έμπορία, ποιήσεις, όλα για έμέ σαλάτα.

Και το ψιλμωδικό μουρμούρισμα έξω εκεί στής κολώνες του θείου μου, έδινε κ' έπερνε :

— Στου πολυτεχνά το σπίτι, συμφορά και καταδικη... Άπό το άλλο δέ μέρος εγώ, συριανώντας στής ιδικές μου κολώνες έλεγα μέσα μου :

— Καιρός τώρα, κύρ Γιαννάκη, για καμμιά νέα συλλογή ποιημάτων μας. Άλλα καλλιτεχνική έτούτη, με χαρτί και ξωφυλλο πολυτελέστατο. Τέτοια δέ πραγματικώς ήσαν τα «Στιχουργήματα» (1881 τύπ. Κορίννης, έν Άθήναις) τά όποια και λεπτα μου έφεραν και νέων πάλιν συγχαρητηρίων με ήξιωσα. Τουτό δέ όφειλεται στήν ευγενή καλωσύνη των φίλων, όχι ποτε στήν αξία των Στιχουργημάτων. Δέν τό λέγω αυτό εκ μετριοφροσύνης, τάχα μου, άλλα τό λέγω με ειλικρίνεια όση ή ευγνωμοσύνη. Μετά την άφτιασίδωτη έτούτη αλήθεια, λέγω και ββαιώ, μετ' όρκου ότι αυτό μου τό δημοσίευμα έπιστευνα πώς θα ήτο και ο τελευταίος, προς την πόλιν ασπασμό, μου. Άλλ' εκείνο που ανέλπιστα και όλως έξίφνα έκαμει να ύψωθουν πάλι τα φόντα τής Μούσας μου και να εκτιμηθώ έξισορτικώς (!) από όλους τους συμπολίτας του, ειναι ο Ζακυνθίνος Σπουργίτης (1884).

Από τό άφελές αυτό στιχουργημα τό όποιο αυτοσχέδιασα κι έδημοσίευσα χωρίς καμμιαν άξιωσι-χάριν ενός αγαθού διανομέως — και τό όποιον ουτε κι' εγώ δέν ξερω πόσος φορές εξανατυπώθη τότε, από τό μικρό κι' έντελώς άτεχνο τουτό στιχουργήμα μου έγκαστρώθη εκ νέου ή κυρία φαντασία μου κι' έτσι έπρόβαλαν κατόπιν ο ένας μετά τον άλλον οί άποικοί μου Σπουργίτες, ένεκα των όποίων θα φιγουράρω παντοεινά και με τό παρατσούκλι Σπουργίτης.

Και τό ίδιο τουτό έτος, ένφ έπλια έπάνω :

Σέ τόσες δόξες, τίτλους και παθήματα, που ο παινεμμένος νους μου μ' είχε φθάσει με πλουτίσαν τάρχοντικά ταξίματα κι' ως γνήσιο γεννολήμα του Χάση, κλωτσώ ξουράφια, έμπορία και ποιήματα και σάμπρ-μεμπλε και καθε άλλη μου κλάσι μοδιστική, κιθαρική και άλλα... Έγινα — γελάστε με και κλάψτε με —... Ιμπρεξάριος ! Μάλιστα ! Έγινα κι' εργολάβος θερινού θεάτρου, τό όποιον κατεσκευάσθη και δι' έξόδων μου.

Μούσα μου έμπρός ! Στή Νάπολι ξεκίνησέ με τώρα στή Νάπολι τή ζηλευτή, την ξακουσμένη χώρα...

Εκεί που σιδερόδρομοι, φλαξέοι και γυρολόοι τραβαύ, καρρότσας, άλογα, θσατρίνοι, τρατολόοι, κόνιδες, μέμπρα, όδηγοί, γραφίσκοι, λουστρεοι κι' άλλοι, όπου σταθής σου κάνουνε ταμπούελο τό κεφάλι...

Εκεί που μ' είκοσι λεφτά, τα στρεβία τάηδιάςεις, Τής Στράτα-Μαρινούλας μας, Σάντα Λουσία πώς μοιάςεις... Μά τι, 'στ'α στρεβία τάφθονα που ρούφηξα, δέν είδα μιά νόστιμη Ζακυνθιά του βράχου πεταλίδα !

Βρίσκουμαι στή βασιλικιά τή βίλλα, παλαβώνω... σκέφτηκα πώς κατόρθωνα μ' έν' άναγκαίον της μόνο, να χτίσω στο νησί μου άπιστευτο παλάτι, νάνε για κάθε ταλλαρά και κάθε άριστοκράτη.

...Τι συμφορή και ξαφνικό στο Κόρσο Γαριμπαλλι, μπάντες, σημαίες και τίτολα, άψίδες και σταντάρδοι. Γιορτάζουνε τή μνήμη του... να, κι' άλλοι άκόμα πύσοι ! Προνά για όρες ο λαός, μά στήν όρημ ήτη τόση, δέν τό καρπαναρέιο σας κάνει για χίλις μπάντες... Μωρ' ένα ζήτω ! τίποτα ! Μωρ' μιά φωνή, δυό σπαρά. Ποδάι, καυμένε Μανουή !... Καληώρα σου, Τζωρτζάρα ! Άναψα, άγανάχτησα, μοδρχεται να φωνάξω, τόσο που κάνω άπόφασι τό δρόμο μου νάλλάξω...

(Άκολουθεί)

